

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szemes és dr. Lampé Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Szemes Tamás) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a személyesen eljáró alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 7. napján kelt 5.P.22.721/2017/4. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperes által a Magyar Államnak fizetendő kereseti illeték összegét 36.000 (harminchatezer) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes több mint 30 éve közös képviselője a ... szám alatti 12 lakásos társasháznak. Az alperes 2009 márciusában költözött a házba. A peres felek között számos esetben konfliktus robbant ki a társasházi ügyekkel kapcsolatosan. A felperes 2009 novemberében, miután közöttük kölcsönös tettelegességre is sor került személyiségi jogi pert is indított az alperessel szemben. Keresetének a Fővárosi Bíróság 8.P.26.274/2009/10. sorszámú ítéletében döntő mértékben helyt adott.

A felek között ismét tettelegességre került sor 2012. december 8-án szombat délután 6 óra tájban, amely miatt az alperes december 13-án feljelentést tett.

A felperes, mint közös képviselő 2014. január 31-én kitett egy felhívást a társasház hirdető táblájára, melyre reagált 2014. február 4-én ... tulajdonostárs, aki a felperest barátságtalan embernek minősítette. Az alperes egy hosszabb levelet helyezett el a faliújságon, melyben egyetértett ... lakótársával annak ellenére, hogy a konkrét problémáról nem volt tudomása. Észrevételek címszó alatt 24 pontban foglalta össze sérelmeit. Felszólította a közös képviselőt, hogy csak akkor írjon ki bármit is, ha magára nézve is kötelezőnek tartja. Sok hiányosságról írt, amik a lakók biztonságát veszélyeztetik. Sérelmezte, hogy olyan dolgot javíttattak meg, amit nem szavaztak meg. Egy korábbi levélre utalva besurranó tolvajokkal kapcsolatosan azt fejtette ki: attól kell inkább félni, aki kölcsönveszi más - konkrétan az alperes - tulajdonát (ajtó előtti felmosóvödör). Ezt kicsinyes és szánalmas magatartásnak tartotta. Valaki beragasztotta más postaládáját, ellenőrzi mások postaládáját, ahonnan értéktárgyakat tulajdonít el (30 ezer forintos gyűrűt). Azt a kérdést tartja fontosnak, hogyan lehet valaki közös képviselő, aki nőket ver, mert vele ez kétszer fordult elő. A közös képviselő fojtogatta, belökte a lakásába, agyba-főbe verte, rugdosta, és a felesége a tettestársa volt. Kifejtette, hogy ilyen ember ne képviseljen se közösséget, se mást. Sérelmezte, hogy neki csak a ... család segített a lakók közül. Más csak nyugalmat akar, mely magatartás mindent elmond az

illető férfiről. Sérelmezte azt is, hogy a közös költség részletes kimutatását kérése ellenére sem kapja meg. Előrevetítette, hogy ha ezen feljegyzését is leszedi a felperes, mint az összes többi, azt mindannyiszor ismét ki fogja tenni. Kifejezte, hogy mindenkinek joga van bármit kitenni a faliújságra. A lakók 2/3-a kötekszik, pedig a lakók érdeke az lenne, hogy minden rendben menjen. A közös képviselő feladata lenne figyelni arra, hogy a házban folyó munkák a lakókat ne zavarják, a garázs előtt is fel legyen takarítva. Rákérdezett, hogy a ház biztosítási díját miért nem a közös képviselő tiszteletdíjából vonják. Nem ajánlotta továbbá, hogy a felperes vagy a felesége még egyszer hozzáérjen, bántalmazza vagy kárt tegyen a holmijában, vagy bármi kellemetlenséget okozzon számára.

A levélnek konkrét címzettje nem volt, azt a felperes levette, az alperes újra elhelyezte, s ez rengetegszer ismétlődött.

A Budai Központi Kerületi Bíróság 22.B.64/2016/15. számú 2016. október 3-án kelt ítéletében a felperest a testi sértés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. A bíróság részletes bizonyítási eljárást folytatott le, tanúként meghallgatta ...t, ...t, ...t, ...t, valamint a magánvádlót és a vádlottat is. A határozat kifejtette, hogy ... nyilatkozatának több elemét a tanúk nyilatkozatai alátámasztották, azonban arról senki nem tudott nyilatkozni, hogy a konfliktust ki kezdeményezte, így a bíróság bizonyítottság hiányában felmentette ...t az ellene emelt vád alól. Bizonyossággal azt állapította meg, hogy közöttük dulakodás alakult ki, az alperes lefújta egy ismeretlen anyaggal a felperest, nadrágját lerántotta, lábszárait karmolta, miközben a felperes ismeretlen módon sérüléseket okozott az alperesnek.

A felperes kérte a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogai megsértésének megállapítását, az alperes eltiltását a további jogsértéstől, elégtétel adást akként, hogy az ítélet rendelkező részét legyen köteles kifüggeszteni a társasház faliújságjára. Kérte továbbá az alperesnek 100.000 forint nem vagyoni kártérítés és a perköltség megfizetésére kötelezését. Valótlan állításként hivatkozott az alperesi levél eltulajdonításra vonatkozó részére, mert álláspontja szerint az alperes ezzel a valótlan tényállítással lopással vádolta meg. Valótlan állítása az is, hogy „ellenőrzi a lakók postaládáját, onnan leveleket és értéktárgyakat, 30.000 forintos gyűrűt tulajdonít el,” valótlan tényállítás a nők elleni erőszak is „embereket ver különösen nőket, fojtogatott, belökött a lakásomba, agyba-főbe vert rugdosott.” A „bántalmazzon, kárt tegyen a holmijaimban” kifejezések is valótlan tényállítások, melyek alkalmasak a társadalmi megítélése hátrányos befolyásolására.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes által sérelmezett kitételeket nem neki címezte, a levél nagy része nem a felperesről szól, általánosságokat fogalmazott meg, amelyet a felperes magára vett. Az alperes a nem vagyoni kárigényt anyagi haszonszerzésnek minősítette, hiszen maga az igény alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest fizessen meg az alperesnek 30.000 forint perköltséget, az államnak 21.000 forint le nem rótt illetéket. Ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 78. § (1) bekezdését.

Azt állapította meg, hogy az alperes leveléből nem olvasható ki, hogy a felperest lopással vádolja. Az sem, hogy ellenőrzi a lakók postaládáját, onnan leveleket és értéktárgyat tulajdonít el. Ezeknél a megállapításoknál az alperes határozott módon nem nevezett meg senkit vagy csak a „valaki” megjelölést használta.

Az azonban kétségtelen, hogy a veréssel kapcsolatosan a közös képviselőt jelölte meg. E körben

arra volt tekintettel, hogy jogerősen a büntető bíróság azt állapította meg, hogy nem nyert kétséget kizáró bizonyítást a felperes bűnössége a terhére rótt cselekményben. Az azonban kétségtelen, hogy a felek között tettelegességre került sor, melynek során mindketten sérüléseket szenvedtek. A kölcsönös elkövetés így megállapítható, tehát nem alaptalan tényállítás az, hogy a felperes egy nőt, az alperest tetteleg bántalmazott.

Ezen túlmenően a házban lakók között köztudomású a peres felek konfliktusos viszonya, a lakók értékítéletüket nem a levélben foglaltakból alakították ki a felperesről vagy az alperesről, így emberi megítélésük minősége nem azon múlik, hogy melyik hatóság, melyik félnek ad adott esetben igazat, vagy kit marasztal el.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az ítélet megváltoztatását akként, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmének adjon helyt és az alperest költségeiben marasztalja.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a levél „Észrevételek” elnevezésű részének kezdetét, miszerint „Csak akkor írjon ki a közös képviselő bármit a lakótársaknak (helyesírási hiba nélkül), amennyiben a szabályokat (amiket saját maga hozott létre) magára nézve is kötelezőnek tartja!!!!” Nem valakiről beszél tehát a levél, hanem a közös képviselőről. A Társasháznak egy közös képviselője van, a felperes, ebből következően a levél róla szól. Ezen indítás után egyértelmű az, hogy minden ezt követő állítás a személyére vonatkozik. Sem nyelvtani, sem logikai elemzés alapján nem lehet azt a következtetést levonni, hogy miután megnevezi az alperes a felperest, a konkrét tényállításai nem róla szólnának, hanem egy általános „valakiről.” E körben értékelendő az is, hogy az alperes már korábban is elhelyezett ilyen írásokat a faliújságon és mindig csak a felperesnek címezve. Konkrét eseményeket nevezett meg, pl. a felmosóvödör eltulajdonítása, amellyel kapcsolatosan korábban a felperessel volt konfliktusa és a lakók között az is ismert, hogy az alperes a felperest vádolta azzal, hogy beragasztotta a postaládáját.

A veréssel kapcsolatos büntető ítélet alapos tanulmányozásával az állapítható meg, hogy közöttük konfliktus volt, azonban az alperes által állított testszerte jelentkező bántalmazások súlyosabb sérüléseket eredményeztek volna, mint amelyek bekövetkeztek. Az alperes által állított súlyos bántalmazás ezért valótlannak állítás, ami nem nyert bizonyítást. E körben az elsőfokú ítélet nem csak megalapozatlan, hanem iratellenes is.

A levél miatt bekövetkező hátrányokkal összefüggésben arra hivatkozott, hogy ha valakit lopással, nők brutális megverésével vádolnak, akkor ez nyilvánvalóan ennek a személynek hátrányt okoz. Utalt e körben a 2009-es ügyben született ítéletben kifejtettekre. Ezen túlmenően álláspontja szerint az alperes által elkövetett jogsértés tárgyai súlya, körülményei, ismételtsége indokolja a nem vagyoni kár megfizetésére kötelezést. A Pp. 163. § (3) bekezdése alapján köztudomásúnak ismert tényként fogadható el az, hogy amennyiben valakit alaptalanul lopással, súlyos bántalmazással vádolnak, az súlyos jogsérelmet jelent, amit megfelelő vagyoni szolgáltatás nyújtásával lehet kiegyensúlyozni.

Hangsúlyozta, hogy pereskedése nem öncélú, mert nincs más eszköze az alperes jogellenes magatartásának megakadályozására. Utalt arra, hogy a korábbi ítélet egy ideig visszatartó erejűnek bizonyult.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy a perbeli levélben világosan elkülöníthetőek azok a részek, amelyek esetében a felperesről írt, és azok amelyekben általános problémákat vetett fel, sérelmezett. Kiemelte, hogy a korábbi bántalmazása miatt nem tett feljelentést a felperes ellen, mert úgy ítélte meg világos a felperes számára, hogy nem fogja hagyni magát. Fényképeket mutatott be, amelyeken azon bántalmazás nyomai láthatóak, amelyről a perbeli észrevételében írt. Hangsúlyozta, hogy a korábbi eljárásban a bíróság azért marasztalta el, mert a felperest konkrétan megnevezte, jelen esetben erre csak a bántalmazásával kapcsolatosan került sor,

ami viszont ténylegesen megtörtént.

A nem vagyoni kártérítés összecszerűsége tekintetében hivatkozott arra, hogy annak elbírálása során nem csak a köztudomású tényekre kell figyelemmel lenni, hanem egyéb körülményekre is, mint például az alperes anyagi teherbíró képességére.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú ítéletnek nem fellebbezett rendelkezése nem volt, ezért az elsőfokú bíróság azt teljes terjedelmében bírálta el. Az elsőfokú bíróság érdemi döntésével teljes egészében egyetértett, indokait az alábbiak szerint részben osztotta.

A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltak alapján elsősorban azt kellett megítélni, hogy a felperes által sérelmezett részletek mennyiben vonatkoztathatóak a felperesre. Az elsőfokú bíróság e körben kizárólag a levél nyelvtani értelmezéséből indult ki. A Legfelsőbb Bíróság 12. számú állásfoglalása szerint azonban, amelyeket a személyhez fűződő jogi perekben is alkalmazni kell, a sérelmezett közléseket a teljes szöveg kontextusában kell értelmezni. A levélnek nevesített címzettje nem volt, az azonban egyértelmű, hogy az ... levelére való reakció volt. Ez a levél viszont egyértelműen a felperesről szól, az ő negatív megítélését tartalmazza anélkül azonban, hogy ennek előzménye ismert lenne. Ebből azonban az is következik, hogy a felperes általános érintettsége nem lehet kétséges. A levél tartalma azonban hektikus, abból az következik, hogy nem minden mondata célozza a felperest, vonatkozik a tevékenységére. Ezt támasztja alá a levél formai megjelenése, a külön gondolati egységek felsorolás jellegű, ún. francia bekezdéssel történő elkülönítése. Erre utal az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett, az egyes érintett, egymással össze nem függő témák esetében elkülönítetten jelentkező „valaki”, illetve a „közös képviselő” megnevezések. Mindez a külső szemlélő számára lehetőséget teremt arra, hogy az írásban foglaltakat ne teljes egészében vonatkoztassa a felperesre. Ennek a kérdésnek a megítélése során pedig elsősorban erre, és nem az esetleg a levélből ki nem derülő belső információk alapján megtehető következtetésekre kell figyelemmel lenni.

Kiemeli azt is a másodfokú bíróság, hogy a közös képviselő a tevékenységére vonatkozó kritikákat, értéktételeket az átlagosnak mondhatónál nagyobb toleranciával köteles eltűrni. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy személye a politikai közszereplőkhöz hasonló mértékben bírálható, ez a magasabb tűrési kötelezettség kizárólag közös képviselői tevékenységével összefüggésben kötelezi.

Mindezek alapján helyesen ítélte meg úgy az elsőfokú bíróság, hogy az alperest ért testi inzultus az, ami - a többi közléssel ellentétben - nem a társasház mindennapos problémáit és a közös képviselő ebbéli tevékenységét érintette, hanem kifejezetten a felperes személyére vonatkozó, valótlanúsága esetén valóban sértő közlés. E körben a valóság bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte.

A másodfokú bíróság megítélése szerint ez a bizonyítás sikerre vezetett. A másodfokú tárgyalás során felmutatott fényképeket bizonyítékként a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján a bíróság nem vehette figyelembe. Ennek azonban perdöntő jelentősége nem volt, mert a beszerzett iratok között fellelhető látletben és orvosszakértői véleményben foglaltak kellő bizonyítékul szolgáltak.

Az a tény, hogy az alperes a felperessel 2012. december 8-án keletkezett konfliktusa nyomán több testtájékot érintő, látható sérülést szenvedett, bizonyíthatónak tekinthető részben a szakvélemény, részben a büntetőeljárásban megállapított tényállás alapján. Azok bekövetkezte tekintetében a büntetőeljárás során kihallgatott tanúk vallomása, és a szakvélemény alapján az állapítható meg,

hogyan a láttelellettel igazolt sérülései keletkezhettek oly módon ahogyan azt az alperes előadta. Ebből viszont az is következik, hogy az alperes a felperessel történt konfliktusát 2014. februárjában megfogalmazhatta oly módon, hogy őt a felperes agyba-főbe verte, különös tekintettel arra, hogy a büntetőeljárásban a felperest felmentő ítélet jóval később, 2016. október 3-án kelt.

A felperes arra is hivatkozott, hogy sérelmes számára, hogy hiába veszi le a faliújságról az általa sérelmesnek tartott, nem a társasház ügyeivel összefüggő levelet, azt az alperes minden esetben ismét visszateszi, levelében is utal arra, hogy ezen magatartásával nem kíván felhagyni. Miután a levélben foglaltakat a bíróság nem találta jogsértőnek, így annak elhelyezési módja sem tekinthető annak. A faliújság azonban alapvetően a társasház lakóinak közös, a társasházat érintő üzeneteinek elhelyezésére szolgál. Azon természetesen nem csak a közös képviselő helyezhet el üzenetet, hanem a lakók is, azonban azok az egyes lakók egymás közötti, személyes konfliktusának nem lehet megnyilvánulási területe. Jelen esetben azonban a felperes és az alperes 2012. december 8-án történt konfliktusának a ház lakói közül többen szemtanúi voltak, arról a lakók nagy valószínűséggel valamennyien rendelkeznek ismeretekkel, ezért ebben az esetben önmagában ez az alperesi közlési mód nem volt kifogásolható. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy az alperesnek joga lenne ezen felíratot meghatározatlan időn keresztül a faliújságon tartani.

A faliújság ugyanis nyilvános, az ott elhelyezett üzeneteket nem csak a társasház közösség tagjai ismerhetik meg, ezért kívánatos, hogy erre a felek figyelemmel legyenek. Egymásnak szóló személyes üzeneteiket valóban csak egymással közöljék. A társasház lakóit is érintő és a társasház működésével, vagy a közös képviselői munkával összefüggő problémáikat elsősorban közgyűlésen vitassák meg.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntését helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság azonban a le nem rótt illeték összegének meghatározásakor tévesen rendelkezett. Jelen per tárgyának értékére tekintettel a leróvándó illeték összege az 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján 36 000 forint, ezért a másodfokú bíróság e körben az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban az alperesnek perköltsége a másodfokú eljárásban nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

A le nem rótt illeték viseléséről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2018. február 28.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.
bíró